

nější zbraní, když se obrátí přepnutím proti vlastním původcům. Je nutná pro vedení války a nutnější, než munice a vojáci; není ani možno, aby se rozlišilo mezi legitimní a nezákonnou propagandou, která zpracovává veřejné mínění. Němci měli zřejmě neštěstí se svou agitací. Jejich pletichy byly odhaleny během válečné doby a po válce se jejich činnost vyšetřovala. Prof. Dr. J. S. Rouček.

EDOUARD HERRIOT: EVROPA BUDOUCNOSTI. Politická knihovna. Řada II., kniha XII. Nákladem »Orbis« v Praze. Praha 1931. Stran 213 za Kč 30.—.

Knih Herriotova, jejíž český překlad dlužno radostně vítati, chce sloužiti velikému dílu evropského sjednocení, jehož mluvčím stal se ve Společnosti národů francouzský zahraniční ministr Aristid Briand. »Evropská federace«, praví Dr. Edvard Beneš v předmluvě k českému vydání, »je promítnutím všelidských ideí, které jsou obsahem její historie, do rámce ohraničeného přirozeně vlnami tří oceánů a do historické etapy, tvořící horečně podmínky vyšší jednoty«. A správně dodává, že »ve sjednocené Evropě můžeme si zajistiti nejenom svou bezpečnost politickou a státní, ale nemusíme se obávat ani o svou národní kulturu a individualitu, kterou budeme chtít zachrániti a prohloubiti stejně jako Francie a jiní naši přátelé sami.«

Podle Herriota má současná Evropa vše, čeho potřebuje, aby mohla hrát ještě ohromnou roli. Musí si však pospíšit. Budovat novou Evropu, znamená mu zdisciplinovat kontinent, jenž po staletí vyčerpával velkou část svých živých sil válkami, které byly vlastně jen válkami občanskými; uchránit celé národy od eventuelní nezaměstnanosti, která by je uvrhla do bídy a šílenství; uschnouti Evropu, aby mohla hrát svoji úlohu v moderním světě, kde mír a práce bude zákonem. Předpokladem ovšem je, aby se Evropané lépe poznali a pochopili svou závislost. Autor črtá v hrubých rysech historii a myšlenky evropské federace, jejíž počátky sahají až do patnáctého století (Jiří Poděbradský), seznamuje čtenáře s dnešní posicí problému, jeho složitostí a s obtížemi, na něž se při jeho řešení naráží, ukazuje, čeho se již dosáhlo na této neschůdné cestě za velikým cílem, a shrnuje konečně zásady, které mají podle něho vést započaté dílo. Jsou to: 1. Evropská dohoda se může uskutečnit jen v rámci Společnosti národů, jako složka této Společnosti, jako pokrok v jejím vývoji. 2. Pakt národů dovoluje uvnitř kontinentu regionální dohody. Tím méně může zakázat dohodu kontinentu celého. 3. Evropská dohoda musí respektovat rámec mezinárodní i rámec národní. 4. Musí být otevřena všem evropským národům, kteří svolí do ní vstoupit. 5. Je diktována samými zákony hospodářského vývoje; průmyslovou koncentrací a nutností bránit evropský trh. 6. Nemá obsahovat žádného vylučování, aby umožnila vstup národů jako Velká Británie, mající zájmy světové a evropské zároveň. 7. Národové mají být zastoupeni podle zákona absolutní rovnosti. 8. Co se formy týče, může se výhodně inspirovat panamerickou unií, postupující pravidelnými konferencemi a disponující stálými úřady. 9. Musí být obratná, opatrná a vytrvalá. 10. Odklizení celních překážek musí pokládat za konec, nikoli za počátek hospodářské organizace Evropy. 11. Stability dosáhne jen evropskou organizací úvěru. 12. Její existence závisí na definitivním režimu arbitráže, odzbrojení a bezpečnosti.

Bylo by si přát, aby se i u nás uvěřilo jeho ujištění: »Ať se tomu věří nebo ne, tyto snahy vnukla naší Republice touha respektovat zásady Revoluce a myšlenky demokracie a naděje, že se konečně Evropa rozhodne pro režim svobodné práce v rovnosti a v míru« (str. 210). A. Klímt.

MINISTERSTVO PRO SJEDNOCENÍ ZÁKONŮV A ORGANISACE SPRÁVY vypracovalo »Návrh zákona o soudní příslušnosti a civilního řádu soudního s předpisy uvozovacími a s důvodovou zprávou« a rozeslalo jej do meziministerského projednání.

Návrh se zároveň předkládá k diskusi i širší veřejnosti zejména právnické.

Jest vydán tiskem (580 stran) nákladem jmenovaného ministerstva, kde jej lze za obnos 40 Kč objednat a kam jest i zaslati případné poznámky k obsahu.